tia, aliarum aliis obloquentium, male-
dicentium, sed etiam canonicorum, fra-
trum, quorum curæ, atq; procurationi
monasteria ipsa commendata sunt
dentia, sane nubscribet dissidentium.
nam Monasterium tunc tanta à collegiata ecclia canonicis regitur, ut pe-
riculum sit, ne quando de hac dissen-
sione incommoda aliqua inter oppi-
danos discordiæ crumpant. quod si
seorsum Monasterium in unum con-
ferri quando etiam ædificijs iungatur
posset, meo quidem iudicio
et monachum salute consuleretur
quarum animi assiduis maleue
lentiæ, atq; obtrectationis stimulis
agitari, à grauis culpæ discrimine
abesse non uidentur, aut certe caritá-
tis officia, studiaq; uel præcipuum
uirginalis ornamentum, am-
plecti non possunt. ut hoc tam utile
semina de eo oppido
Seminarium, neq; est ullum, neq; ulla
ubi rabio potest, qua id inopia

ut maxime ministrorum indigenti ecclie
subsidium pareatur, quo ipso muniri sub-
ueriq; diuini cultus ritè administrandi,
ac sacerdotum sobolem aliquam propa-
gandi posse uiderentur, quando quod
unicum tanta egestatis
prouidendi, de seminarium, rem hac
ecclia saluberrimam, instituendi consi-
lium occasione pene diuinitus oblata
erat, non mea culpa amissa est. Iam mihi
quidem bonæ à Chrysostomo de quo su-
pra mentionem fit, non
dendum Monasterium relictis, unde
inferiq; seminarium, atq; eodem in
pueros ali, educariq; præcepisset, quos ille
præsses in suo cœnobio monasterio
mandauerat. quæ consilio neq; magis
pere ab ipsius uoluntate Chrysostomi di-
scedit, et eius beneficium cum præce
utilius, tum caritate, erga eius suos
latius, amplius q; euidentem uidebo-
tur. sed hac sententia, cum ad
uelata esset, penes ipsos eos cuius ra-
tionem est, laudauisse nonnis eam quam
comprobarunt, et ciues ita in hoc

tuto.